

Nagovor Borisa Frleca, predsednika Alumni UL FKKT na konstitutivnem zboru

Spoštovani, drage kolegice, dragi kolegi,

Najprej bi se vam rad zahvalil za zaupanje, ki ste mi ga izkazali ob izvolitvi za predsednika našega društva. Upam, da vas s svojim delovanjem ne bom razočaral. Potrudil se bom, da bi društvo seveda zu vašo pomočjo pričelo javno opazno delovati v najkrajšem možnem času.

Star angleški pregovor pravi: "Če ne veš kam greš, te vsaka pot pripelje tja".

Mi smo ustanovili društvo z jasnimi nameni, ki so zapisani v 5. in 6. členu statuta, torej vemo kam hočemo. Ne gre le za rahlo nostalgичno in sentimentalno obujanje spominov na našo študentsko mladost, ne gre le za gojenje socialnih stikov med nami ampak predvsem za ustvarjanje organiziranih povezav in priložnosti za aktivno pomoč naši fakulteti, do neke mere naši profesionalni krušni materi. Alumnus je latinski izraz za posvojenca ali pastorka. Množinsko smo torej Alumni (in ne *alumni* v ameriški izgovorjavi) in kot člani velike družine pripadamo Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo ljubljanske Univerze.

Kot diplomiranci naše fakultete smo tej šoli nekaj dolžni, z njeno pomočjo smo se poklicno usposobili. Resnici na ljubo, že kot študentje, posebej pa še kasneje v zrejših letih, smo bili do šole vedno kritični, zanjo pa kaj prida nismo storili če sploh kaj. Pritoževali smo se čez večne prostorske stiske in neustreznost prostorov, pritoževali smo se čez obupno zastarelo opremo, ko bi ta vendar morala biti v šoli najsodobnejša. Pritoževali smo se čez napačne ali slabo usmerjene programe. Ugotavljali smo, da šola nima mehanizmov, ki bi zadržali ali usmerjali najboljše študente.

Društvo smo ustanovili zato, da bi tem večnim pritožbam in pomislekom dali institucionalni okvir in da bi s tem razvili orodja s katerimi bi lahko vplivali na razvoj in delo šole in ji pri tem idejno in materialno pomagali.

Kot kemiki z izkušnjami iz vsakovrstne prakse želimo torej postati neogiben partner pri razpravah o programih in predmetnikih, posebej onih v okviru bolonjskega programa. Šoli moramo pomagati, vsak po svojih močeh, pri stalnem posodabljanju raziskovalne in učne opreme. In ne nazadnje, fakulteta potrebuje veliko pomoči pri izgradnji in opremljanju novih prostorov v še ne začeti novogradnji za Rožnikom.

Posebej pomembna akcija je ustanovitev Štipendijskega sklada fakultete iz katerega bi črpali štipendije za najboljše študente.

Programskih usmeritev je torej več kot dovolj. Pomembno je, da si svojih ciljev ne postavimo previsoko in preambiciozno. Naše zadovoljstvo z doseženim bo tem večje, čim bolj realno bodo postavljeni naši cilji. Osebno se zavzemam za delovanje vzdolž danih usmeritev brez trdnejših opredelitev dosežkov. Tako si utegnemo prihraniti prenekatero razočaranje.

Do konca letošnjega leta je le še nekaj mesecev. Malo časa za potrebno širitev članstva in osveščanje o potrebnosti aktivnega odnosa vseh do opisanih problemov. Čas bo pokazal ali

smo se sposobni organizirati do take mere, da bi lahko dosegli kaj večjega in postali družbeni subjekt, kot se temu reče v politični latovščini.

Upam, da boste z razpravo prispevali k jasnejšim opredelitvam programa dela društva kot sem jih znal razgrniti jaz. Upam pa tudi, da boste obenem pokazali svojo pripravljenost za aktivno sodelovanje v društvu. Jasno je, da brez vašega sodelovanja društvo ne more doseči postavljenih smotrov. Društvo ni samo Upravni odbor s predsednikom in tajnikom ampak predvsem aktivno članstvo z idejami in predlogi in seveda voljo, da se kaj postori.

Hvala lepa!

Ljubljana, 28.6.2007